

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
ἐτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
ἐτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
ἐτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἑκάστον στίχον διατριβῶν λεπ. 40.
Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
νον τοῦ Παν. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Η ΣΥΓΚΑΛΕΣΙΣ.

Ἡ Κυβέρνησις τοῦ νεαροῦ ἡμῶν ἡγεμόνος ὑποσχεθεῖσα εἰλικρινῶς, ἵνα ἐκτελέσῃ τὰ σχέδια τῆς Καμαρίλλας, ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ νὰ καταστῇ ὅσον ἐνεστί μακροβιωτέρα καὶ δρέπῃ ἀπαραχῶς τοὺς γλυκεῖς τῆς ἐξουσίας καρπούς, συγκαλεῖ καὶ αὖθις ἐκτάκτως τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους, ἵνα τῇ βοηθῶσιν ἢ ἀποπερατώσῃ τὰ ὑπ' αὐτῆς ὑποσχεθέντα καὶ μὴ πω πραγματοποιηθέντα.

Μετὰ τὰ τραγικὰ ἐκεῖνα γεγονότα κατὰ τῶν συνταγμ. θεσμῶν ὑπὸ τῆς ἐνεστῶσης Κυβερνήσεως τελεσθέντα κατὰ τὴν παρελθούσαν σύνοδον, καὶ ἰδίως μετὰ τὸ πραξικόπημα τῆς 30 Νεβρίου οὐδεὶς συνταγματικὸς πολίτης, κατοικῶν μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, ἤθελε ποτὲ πιστεύσει, ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῶν ὀργίων ἐκεῖνων διέπει ἔτι τὰ πράγματα τῆς ἡμετέρας πολιτείας καὶ ὅτι πρὸς ἐμπαιγμὸν τοῦ ἔθνους καὶ τῶν συνταγ. αὐτοῦ θεσμῶν προσκαλεῖ καὶ αὖθις τοὺς βουλευτάς, ὅπως συγκαθίσωσι μετ' αὐτῆς καὶ ἐκόντες ἄκοντες συνοργιάσωσι, διότι τοιοῦτόν τι δὲν ἠδύνατο ἢ ἀπαντήσῃ οὐδαμοῦ τῶν συνταγματικῶν πολιτειῶν. Καὶ ὁμως εἶνε γεγονός,

ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐκεῖνη οὐ μόνον ζῆ καὶ ἀκμάζει, ἀλλ' ἐνδυθεῖσα τὸ παρθενικὸν τῆς Αὐλῆς ἐνδυμα παρίσταται ἐνώπιον τοῦ ἑλλ. λαοῦ, ἐξαίρουσα ἑαυτήν, ὅτι εἶνε ἀγνή καὶ ἄμωμος παρθένος, ὑπὲρ ἧς τὰ πάντα θυσιάζονται.

Ἡ Ἑλλάς λοιπὸν πρέπει νὰ χαρῆ, διότι εὐρέθη τέλος πάντων τὸ μέσον, δι' οὗ πᾶσα κυβερνητικὴ ρυπαρότης καὶ ἀκολασία, πᾶσα ἐκθεσμος καὶ ἐγκληματικὴ πράξις δύναται διὰ μιᾶς νὰ ἐξαγνισθῇ. Δὲν ἀπαιτεῖται οὔτε τιμωρία, οὔτε μετάνοια, οὔτε ἀποχὴ παντὸς κακοῦ, ἀρκεῖ μόνον ἡ Κυβέρνησις νὰ ἐνδυσθῇ τὸ νυμφικὸν τῆς Αὐλῆς φόρεμα καὶ ἰδοὺ ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἀνομία μεταβάλλονται εἰς θεὰν Θέμιν!

Ἀφότου ἡ Ἑλλάς ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν τῆς οὐδέποτε εἶδε παρόμοια γεγονότα. Συνέβησαν μὲν κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐπεισόδια τινὰ, ἀλλὰ τὴν ἀλλόκοτον καὶ εἰδεχθῆ τῶν ἐνεσῶτων χροιάν οὐδέποτε ἔσχον. Διότι τίς ποτε εἶδεν, ὅτι Κυβέρνησις, ἧτις τοσαῦτα διεπράξατο ἀπὸ τῆς ἐλεύσεώς τῆς ἐγκλήματα καὶ καθ' ἧς ὀλόκληρον τὸ ἔθνος ἔκτοτε βοᾷ, ἔμεινε μίαν κἂν στιγμὴν ἐν τῇ

ἐξουσίᾳ; τίς ποτε εἶδεν, ὅτι Κυβέρνησις, ἧτις τοσαῦτα αἰσχρὰ μέσα μετεχειρίσθη κατὰ τὴν παρελθ. σύνοδον, ὅπως δελεάσῃ ἀντιπολιτευομένους βουλευτάς πρὸς καταρτισμὸν ἀπαρτίας, ζῆ εἰσέτι καὶ ἤδη συγκαλεῖ αὖθις ἐκτάκτως τὴν Βουλὴν; Ἡξεύρομεν μὲν, ὅτι, ὅπου ἀνεφάνη τάσις τις δεσποτισμοῦ, ἐκεῖ ἔλαβον χώραν διάφορα αὐθαιρεσίας ἐπεισόδια, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξαν τόσον ἐκτεταμένα, καὶ τόσον αὐθαίρετα καὶ ἀπελπιστικά. Ἄν αἱ πράξεις τῆς ἐνεστῶσης Κυβερνήσεως ἐθεωρήθησαν πράγματι δίκαιαι καὶ ὠφέλιμοι, ἔπρεπε ταυτοχρόνως νὰ τῇ χορηγηθῇ καὶ ἡ αἰτηθεῖσα διάλυσις, ἵνα ταχύτερον καθαρισθῇ τὸ ζήτημα καὶ ὁ λαὸς ἴδῃ τὴν τύχην του· ἀλλὰ νὰ ἐγκρίνωνται ὅλαι αἱ ἐγκληματικαὶ αὐτῆς πράξεις, καὶ μὴ δυναμένης νὰ κάμῃ ἀπαρτίαν νὰ παρατείνηται ὁ ὑπουργικὸς βίος τῆς, μετὰ δὲ ταῦτα νὰ τῇ χορηγηθῇ καὶ τὸ δικαίωμα ἐπανειλημμένης συγκαλέσεως, χρωμένη ὅλα τὰ ἔκνομα καὶ αἰσχρὰ μέσα πρὸς ἀγορὰν βουλευτικῶν ψήφων, ταῦτα οὐ μόνον εἰς τὰς συνταγματικὰς καὶ εὐνομούμενας πολιτείας δὲν συμβαίνουσι, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τοὺς

Κ Η Π Ο Σ

Η ΓΥΝΗ.

Ἐγνώριζον πῶς ὁ καιρὸς τὰ πάντα μεταβάλλει,
Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁ μωρὸς ἐπέισθην στιγμὴν μίαν
Ἄν' εἰς τὰ στήθη γυναικὸς ὁ ἔρωσ πάντα θάλλει·
Λησμώνησα πῶς ἀσταθῆ ἔχ' ἡ γυνὴ καρδίαν.

Ἡ μάγος μὲ τὸ βλέμμα τῆς πρῶτον μᾶς μαγνητίζει,
Μὲ ὑποσχέσεις ἐπειτα, μὲ ὄρκους καὶ λατρείαν,
Ἐπόυλως τὴν καρδίαν μᾶς ἔλκύει καὶ φλογίζει,
Πλὴν τέλος εἰς τὸ πάθος μᾶς δεικνύει ἀπιστίαν.

Ἄ! διατί 'ς τὰ στήθη σου ὁ ὄφις ἐμφωλεύει,
Ἡ διατί ὁ οὐρανὸς σὲ ἐπλασεν, ὦ γύναι,
Ἄφου τὸ παντοδύναμον βλέμμα σου γοητεύει
Καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐξέρχονται τοῦ κόσμου αἱ ὀδύνη.

Ἄν' ὀδύνην καὶ ὑποῦλον! τὸ κάλλος τῆς μορφῆς σου
Τὸν κόσμον ὅλον ἀπατᾷ, καὶ ἕκαστος νομίζει
Ἄμοια τοῦ προσώπου σου ὅτ' εἶνε κ' ἡ ψυχὴ σου
Ἄκούει, οἶμοι! ὁ μωρὸς τοὺς ὄρκους σου κ' ἐλπίζει.
Πλὴν τέλος ἔρχεται στιγμὴ, στιγμὴ πικροῦ θανάτου,
Καθ' ἣν ὁ τάλας πείθεται παράκαιρα ὅτ' ὄλοι
Οἱ ὄρκοι ἦσαν χεῖμαιραι, φροῦδα τὰ ὄνειρά του
Καὶ ζοφεροὶ οἱ φωταυγεῖς τοῦ οὐρανοῦ του θόλοι! . II.

ΟΙ ΔΥΩ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Εἰς λίμνην δύο βάτραχοι κατώκουν μὲ εἰρήνην.
Εἰς θέρους δ' ὑπερβολικὴν θερμότητα μεγάλην,
Τοῦ ὕδατος ἐκλείψαντος, κατέλιπον ἐκεῖνην
Καὶ βῆμα ἔφερον ταχὺ, ἀναζητοῦντες ἄλλην.
Εἰς φρέαρ τέλος ἔφθασαν βαλὺ, καὶ χαίρων λέγει
Ὁ εἷς: «Ἐλθέ, συνέταιρε, ἐδῶ νὰ καταβῶμεν!»
Τὸ βάθος ὁμως θεωρῶν ὁ ἄλλος ἀντιλέγει:
«Ἐὰν τὸ ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς τότε θ' ἀναβῶμεν;»
Τὸ ἐπιμύθιον καθεῖς, ὦ ἀναγνώστα, ἐννοεῖ,
Ἄστικς πρὶν τρέξῃ σκέπτεται, ποτέ του δὲν μετανοεῖ.

μάλλον βαρβάρους καὶ ἀγρίους λαούς.

Ἄλλ' ἐὰν ὑποτεθῆ, ὅτι ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ταύτῃ συνόδῳ ἡ Κυβέρνησις διὰ πολλῶν θυσιῶν ἤθελε κατορθώσαι ἢ ἀποσπάσει βουλευτάς τινας ἀντιπολιτευομένους, ὡς ἐν κάμῃ ἀπαρτίαν, τὰ ἀισχρὰ καὶ πειθαναγκαστικά ταῦτα μέσα εἶνε νόμιμα; εἶνε καὶ ἐπιτετραμμένα; δὲν θ' αὐξήσωσιν ἐτι μάλλον τὰ δεινά τῆς Πατρίδος;

Συγκαλεῖται ἐκτάκτῳ ἡ Βουλὴ καὶ προτρέπεται ἡ ἀντιπολίτευσις, ἵνα παρευρεθῆ εἰς τὰς τελεσθησομένας θυσίας. Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ ἀντιπολίτευσις, συνεπειὰ ὄλων τῶν κυβερνητικῶν ἀνοσιουργημάτων, ὧν τὸν χεῖμαρρον οὐνε ὁ λόγος, οὔτε ὁ νόμος ἠδυνήθησαν νὰ σταματήσωσιν, ἡναγκάσθη νὰ διαμαρτυρηθῆ καὶ ἀποσυρθῆ, ἡδὴ εἶνε ἐντιμον, εἶνε πατριωτικόν, εἶνε καὶ δίκαιον, λησημονήσασα τὸν ὄρκον τῆς, τὴν πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς τῆς ἐντολὴν καὶ τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα μέγιστον καὶ ἱερώτατον καθήκον τῆς, νὰ συνέλθῃ καὶ συμπράξῃ μετὰ τῶν αὐτῶν ἐγκληματιῶν; Ἐὰν δὲ πρὸς στιγμὴν ἤθελε τις τολμῆσει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν συνειδήσιν του καὶ τὰ τιμαφέστερα τῆς Πατρίδος συμφέροντα, καὶ κλεισας τοὺς οφθαλμοὺς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν μαινώτατον βουλευτικὸν περίβολον, ἤθελε πλέον ἢ Πατρίς του τὸν δευχθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς; ἤθελον καὶ πλησιάζει τοιοῦτον ἐπίορκον καὶ ἀσυνείδητον οἱ ἐκλογεῖς του; Δὲν πρόκειται περὶ ἀπλής τινος κυβερνητικῆς πράξεως, ἥτις μὴ θίξασα ὄλοτελῶς τοὺς συνταγμ. θεσμοὺς δύναται νὰ παρέλθῃ ἀπαρτήρητος καὶ ἀτιμώρητος οἱ συνταγ. θεσμοὶ ἀνιέρως κατεπατήθησαν, τὰ δὲ δικαιώματα τοῦ λαοῦ ἐδουλομήθησαν πῶς λοιπὸν εἶνε δυνατόν χωρὶς οἱ ἔνοχοι ἢ ἀποπεμφθῶσι καὶ νὰ ἰκανοποιηθῶσιν οἱ ἐθνικοὶ πόθοι, νὰ προσέλθῃ ἡ ἀντιπολίτευσις; Τίς γνήσιος Ἕλληνας ἀντιπρόσωπος ἤθελεν ἀπομωρανθῆ τοσοῦτον, ὡς ἐν σπεύσει, ἵνα ἰδίως χερσὶν ἀνορύξῃ τὸν τάφον τῆς Πατρίδος του;

Ἐὰν ὁ ἀνώτατος ἡμῶν ἄρχων ἐξαπατηθεῖς μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῶν συμβούλων αὐτοῦ ἐβράδυνε νὰ τιμωρήσῃ τὰς κυβερνητικὰς ἀ-

θεμιτουρίας ἐὰν, λέγομεν, ἐξαπατηθεῖς ὑπ' αὐτῶν, δὲν ἐσπευσε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξακολουθήσωσι τοιοῦτον ὀλέθριον ἔργον, εἶνε καιρὸς τέλος νὰ σπεύσῃ νὰ θέσῃ φραγμὸν εἰς τὸν χεῖμαρρον τῆς κυβερνητικῆς ἀκολασίας, ἥτις ἀπειλεῖ νὰ καταστρέψῃ οὐ μόνον τὸ ἔθνος, ἀλλὰ καὶ τὸν θρόνον. Ἡ κυβερνητικὴ ἀκολασία καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν ὑπερβολικὴ ἀγάπη τοσοῦτον ἐξήσθησαν τὴν δύναμιν τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ θρόνου, ὡστε ἡ ἐπιμακρὸν ἐτι χρόνον παράτασις αὐτῶν ἔξει δι' ἀμφοτέρους ὀδυνηρὰς συνεπειάς. Ὁ θρόνος καὶ τὸ ἔθνος ἐνισχύονται μόνον διὰ τῆς ἀμοιβαίας καὶ εὐκρινούς ἀγάπης ἢ ἀμοιβαίαν καὶ εὐκρινῆς συνενόησις καὶ συμπράξις καθιστῶσι τὸν μὲν θρόνον στερεὸν καὶ μακρόβιον, τὸ δὲ ἔθνος εὐτυχές· ἀλλ' ἀπὸ τίνος χρόνον τοιαύτη συνενόησις καὶ συμπράξις δὲν ὑπάρχει, ἡ δὲ διατήρησις εἰς τὰ πράγματα τῆς πολιτείας Κυβερνήσεως, μὴ ἀπορροῦσης ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἔθνους καὶ πρὸς τοὺς ἐλευθέρους θεσμούς καὶ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ ἀντιστρατευομένης, αἵρει σπουδαίως, ἐπι μέγιστην ἀσυνέτη, τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ. Μόνῃ δὲ ἀσθενῆς κυβερνητικῆ ἀγάπῃ δὲν δύναται νὰ ἐδραιώσῃ καὶ ἰσχυροποιήσῃ τὸν θρόνον.

Τὸ ἑλλ. ἔθνος δὲν δύναται νὰ βλέπῃ ἀπαθῶς ἐπ' ἀπειρον τὰ δικαιώματα αὐτοῦ προσβαλλόμενα ἢ μόνῃ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ εἶνε νὰ ζῆσῃ ὑπὸ τὸ κράτος συνταγμ. πολιτεύματος· ἀλλ' ἀπὸ τῆς 30 τοῦλάχισον Νηρίου οἱ συνταγμ. θεσμοὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τῆς ἐνεστῶτης Κυβερνήσεως εἰς ἀργίαν καὶ ὅμως αὐτῇ ἐξακολουθεῖ ζῶσα, καὶ περιβαλλομένη τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Στέμματος προσκαλεῖ αὐθὺς τὴν Βουλὴν. Ἄλλ' ἂν ἡ ἐπιθυμία ἦνε νὰ παραταθῆ ἡ ζωὴ αὐτῆς καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ ἀπαθῶς διὰ παντός τὸ προσωπικὸν κυβερνητικὸν σύστημα, πρέπει ἡ ἐπιθυμία αὐτῆ νὰ χωρήσῃ ἐτι πρόσω· πρέπει νὰ δοθῆ αὐτῇ καὶ ἡ διάλυσίς, ἡ τι ἀλλο, ἵνα τὸ ἔθνος ἐξέλθῃ μίαν ὥραν ταχύτερα τῶν πολιτικῶν τούτων περιπετειῶν καὶ παύσῃ ὁ κοινωνικὸς μαρσμός· δὲν εἶνε οὔτε δίκαιον, οὔτε ἀνθρώπινον νὰ ζητῆται τόσον ἀσπλάγχνος ἡ πα-

ράτασις τῆς ἀμφιβόλου καὶ ἀπελιστικῆς ταύτης καταστάσεως καὶ νὰ ἐπιδιώκηται δι' ὄλων τῶν αἰσχροῦν μέσων καὶ τοῦ φόβου ὀπειθαναγκασμὸς καὶ ἡ πρόσφασις ἀνεξαλείπτου στίγματος βουλευτῶν τινων, οἵτινες, λησημονοῦντες πᾶν, δὲ ὀφείλουσιν εἰς τὴν Πατρίδα, ἤθελον τυχὸν σπεύσει νὰ συμπαρηκάθῃσιν μετ' ἀνιέρων καὶ ἐγκληματιῶν, ἐπὶ καταστροφῇ τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν, οἵτινες εἶνε ἡ μόνῃ ἐγγύησις τοῦ παρόντος καὶ μέλλοντος τοῦ ἑλλ. ἔθνους.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Τὰ κόμματα τῆς ἀριστερᾶς τῆς γαλλικῆς συνελεύσεως ἀπειλοῦσιν, ὅτι θέλουσιν ἀπευθύνει ἐπερώτησιν περὶ τῆς παρατάσεως τῆς ὑπουργικῆς κρίσεως. Ἡ δημοσίευσίς τῶν συντακτικῶν νόμων ἐπροξένησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν καθ' ἅπανσαν τὴν Γαλλίαν. Ἡ ἐν Γαλλίᾳ ὑπουργικὴ κρίσις εἰσέτι δὲν ἔλθειν ὁ Βυφὲ ἐδέχθη μὲν τὴν ἐντολὴν νὰ σχηματίσῃ ὑπουργεῖον, ἀλλ' ὁ Μακμαὼν ζητεῖ νὰ τῷ ἐπιβάλῃ ὡς ὑπουργοῦς καὶ πρόσωπά τινος τῆς δεξιᾶς πτέρυγος, ἀτινα κατεψήφισαν τῶν συντακτικῶν νόμων τοῦτο μὴ ἀποδεχόμενον τοῦ Βυφὲ, φαίνεται, ὅτι ὁ σχηματισμὸς τοῦ νέου ὑπουργεῖου ἀπέτυχεν ὀριστικῶς.

Ὁ Πάπας, ἐν συμβουλίῳ, ἀνέδειξεν ἐννέα νέους καρδινάλιους.

Αἱ ἐκ τοῦ βορείου μέρους τῆς Ἰσπανίας ἀφικόμεναί εἰδῆσει εἰσὶν ἀσήμενοι. Ἀναμένεται μεγάλη μάχη πάντοτε περὶ τὴν Ἰστέλιαν.

Ὁ αὐτοκρατορικὸς πρίγκηψ τῆς Γαλλίας προτίθεται νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ἰταλίαν, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αἴγυπτον. Μετὰ ταῦτα θὰ ζητήσῃ νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς ἀξιωματικὸς εἰς τὸν γαλλικὸν στρατόν· ἐὰν δὲ δὲν τῷ δοθῆ αἵμα, ὡς εἶνε βέβαιον, θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς του ἐν τῷ ἀγγλικῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξφόρδης.

Ἡ ἰδέα περὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀνατολικῶν σχεδίων τῆς Ρωσίας ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἔχει ὑπόστασιν τινα· διότι ὁ κόμη Σολλογαλ ὁμιλῶν ἐπὶ παρουσία πολ-

λῶν μεγάλων δουκῶν καὶ ἀνωτάτων λειτουργῶν τοῦ κράτους περὶ τοῦ «λαμπροῦ μέλλοντος τοῦ Καυκάσου» εἶπεν, ὅτι ἐκεῖθεν θὰ διαδοθῆ ὁ πολιτισμὸς ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἀνατολήν καὶ ὅτι θὰ ἐπεκταθῆ τὸ ῥωσικὸν κράτος κλπ.

Ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις, συνεπειὰ τῆς παυτικῆς ἐγκυκλίου, δι' ἣς παροτρύνονται οἱ ἐπίσκοποι νὰ μὴ πείθωνται εἰς τοὺς πολιτικοὺς νόμους τῆς αὐτοκρατορίας, θέλει προσκαλέσει τοὺς ἐπισκόπους ἵνα ἐπιβάλῃ αὐτοῖς τὴν πρὸς τοὺς νόμους ὑπακοήν· ἐν περιπτώσει δὲ ἀρνήσεως θέλει τοὺς στερήσει τῆς κυβερνητικῆς ἐπιχορηγήσεως.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Παρακαλοῦνται οἱ κύριοι συνδρομηταὶ οἱ καθυστεροῦντες μέχρι τοῦδε τὴν συνδρομὴν τῶν, νὰ σπεύσωσιν εἰς τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς, ἀλλως θέλομεν προσεχῶς ἐνάξει πάντα δυστροποῦντα καὶ σατυρίζει αὐτὸν πρεπόντως.

Μετὰ πλείονος ἀδετα θετικότητος, (ἀλλ' ἡμεῖς εἰς τὰ ἄδοξενα τῆς Αὐλῆς δὲν πιστεύομεν) ὅτι τὸ ὑπουργεῖον ἀποπέμψεται ὅσον οὔπω, περὶ δὲ τῆς ἀντικαταστάσεως τούτου πολλὰ φήμαι κυκλοφοροῦσιν ἀνὰ τὴν Κροπίαν ὡς θετικώτερον λέγεσθαι, ὅτι θὰ προσκληθῆ ἄλλο ὑπουργεῖον. Ὡς βλέπουσι λοιπὸν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται δὲν γίνεται σκέψις πῶς νὰ διορθωθῆ καὶ νὰ κανονισθῆ ἡ συνταγματικὴ μηχανὴ σύμφωνα πρὸς τὰς προσδοκίαις τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ πῶς νὰ οἰκονομηθῆ ἡ περίστασις μὲ προσωρινὰς μόνον διορθώσεις. Ἀφοῦ τὸ ἠξέουροι καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸ φωνάζει, ὅτι, ὅπως ἐπέλθῃ ἐντελής θεραπεία τῆς συνταγματικῆς ταύτης ἀνωμαλίας καὶ πολιτικῆς καχεξίας, πρέπει τὸ πηδάλιον τῆς πολιτείας νὰ παραδοθῆ εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ ἔθνους ὑποδεικνυομένης στίβας καὶ ἱκανὰς καὶ οὐχὲ εἰς χεῖρας ἀγρόνων καὶ ἀσθενῶν ὑπὸ τῆς αὐλῆς ὑποδεικνυομένων, διότι τοιοῦτοτρόπως οὐ μόνον δὲν θέλουσι διορθωθῆ τὰ πράγματα τῆς ἡμ. χώρας, ἀλλὰ θὰ κατασῶσιν ἐτι χειρόνα· οὐχ ἤττον

ὁ προστάτης τῶν καταδυναστευομένων. Εἶπε ἀληθές ὅτι περὶ τῆς φιλοσοφίας τὴν ὀμοίαν ἀνέφερες δὲν γνωρίζω τίποτε, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι οὔτε εἰς ἐμὲ οὔτε εἰς σὲ εἶνε δυνατόν ἢ ἀποζημιώσωμεν τὸν κόσμον δι' ὅσα κακὰ τὸν ἐπροξένησαμεν.

Ἄλ. Ἀρκεῖ ἀφαιρέσατε τὰς ἀλύσεις του καὶ περιποιηθῆτε αὐτὸν καλῶς. Τόσον λοιπὸν ὀμοιάζομεν!... Ὁ Ἀλέξανδρος ληστής!!!

Ἀναμφιβόλως οἱ δορυκῆτορες ὀμοιάζουσι πολὺ τοὺς ληστάς· ἀλλ' ἂν ἦνε πεπρωμένον νὰ ταράττηται ἡ ἀνθρωπότης κατὰ καιροὺς ὑπὸ τῶν δορυκῆτόρων, εὐχάτοια νὰ ἦσαν αὐτοὶ Ἀλέξανδροι, ἐξημεροῦντες καὶ συνδέοντες τὰ ἔθνη διὰ τῆς παιδείας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Τὸ ἐμάθατε; ἀφίχθησαν πρὸ ἡμερῶν ἐκ Σμύρνης Ἕλληνες ἠθοποιοὶ καὶ προπαρασκευάζονται διὰ νὰ παρασῆσουν, ἀπόψε μάλιστα, ἔλεγε προχθὲς ὁ τσελεπῆς Γιαννάκης Κα-

οὶ οἱ οἱ τοῦ ἀπολυτισμοῦ οὐ βούλονται συνειναί, ἀλλ' ἐπὶ τῆς αὐτῆς λαοφόρου ὁδοῦ σκέπτονται νὰ βαδίσωσι πάλιν.

— Πολλοὶ συνάδελφοι λέγουσιν, ὅτι οὐ μόνον οὐδεὶς τῶν ἀντιπολιτευομένων βουλευτῶν θέλει προσέλθῃ, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν συμπολιτευομένων. Καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν ἀδιστάκτως, ὅτι οὐδεὶς γνήσιος Ἕλληνας ἀντιπρόσωπος θέλει γείνει αἰχμάλωτος ἀποδομικῶν παθῶν καὶ μικρῶν συμφερόντων, ὡστε νὰ μὴ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος του, ἀλλὰ νὰ σπεύσῃ, ἵνα γείνη συνένοχος τῆς ἐπιδικωμένης ἐθνικῆς συμφορᾶς.

— Προχθὲς ἐπρόκειτο νὰ δικασθῆ ὑπόθεσις μας τις κατ' ἀνακοπήν, ἀλλ' ὁ κ. Εἰρηνοδίκης τῆς Νοτίου πλευρᾶς, μόλις εἶδεν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἡμῶν, κατέλιπε τὴν ἔδραν εἰς τὴν ἀπέρθεον εἴπῳ στενορῶν τῆς φωνῆς, ὅτι, τίς ἢ συνείδησις του τοῦ λέγει, δὲν εἶνε ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ, ὅπου δικαίως δὲν δικάζει. Πάντες ἐθαύμασαν τὸν κ. Εἰρηνοδίκην διὰ τε τὴν εὐθυδικίαν καὶ ἀνεξικακίαν του! Ὁ δὲ Κουτσάλεξης καὶ ἐχεροκρότησεν αὐτόν. Ἄλλ' ἄρα γε θὰ πράξῃ τὸ ἴδιον καὶ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ φίλου μας Ὁρφανίδου, ἢ θὰ ἀκολουθήσῃ τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ πρωτοτύπους ἀποφάσεις του; Ἡμεῖς πισθόμοιοι εἰς τὴν ἐπίσημον διαβεβαίωσίν του ἀδυνατοῦμεν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ λάβῃ μέρος εἰς ἐδικὴν μας ὑπόθεσιν.

— Ἡ ἐφημερὶς «Σκοπιὰ» λέγει, ὅτι διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κορινθίας ἐχάρησαν οἱ ὑπουργοὶ Νικητόπουλος καὶ Βαλασόπουλος· ἀλλ' ἐλησημόνησεν ἡ συνάδελφος νὰ προσθέσῃ καὶ ἐν τρίτον πρόσωπον, Γυμνασιάρχου ἐνταῦθα θέσιν κατέχοντος, ἕκ τίνος παρακειμένου νησίου, ὅστις, ὡς λέγεται, εἰς τοὺς ἀρχιερατικούς θησαυροὺς οὐκ ἀμοιρεῖ, διότι ἡ μεσιτεία ἐνταῦθα ἀμείβεται ἀδρότατα καὶ, τῶν δώρων ἐραστής ὢν, οὐκ ὀλίγα ἀπολαμβάνει· τὰ δὲ ἐκ Κεφαλληνίας ἀρχιερατικὰ ῥώμια κλπ. δῶσουσι εἰς τε τὴν οἰκίαν τοῦ κληνοῦ γερμανολόγου καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἑκκλησιαστικῶν διὰ τοῦτο αἱ κεφαλαι ἀμφοτέρων κατέστησαν ἀπὸ τινος βακχικαί.

— Τὴν παρελ. ἐβδομάδα Ἴταλοι σχοινοβάται παρίστανον ἐν ταῖς στήλαις διάφορα περιέργα. Μεταξὺ τούτων νεάνεις τις κρατοῦσα ξίφη ἔβαλλε καὶ ἐξέβαλλεν αὐτὰ ἐκ τοῦ στόματός της ἀβλαβῶς. Ὁ κ. Βούλγαρης, ὅστις παρῆν ἐφ' ἀμάξης, ἐξήγησε παρ' αὐτῆς ἐν ἐξ αὐτῶν. Οἱ παριστάμενοι ἐξεπλάγησαν· καὶ οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι θὰ αὐτοχειρισθῆ, οἱ δὲ ἀποβλέποντες τοὺς ἀγριωμένους ὀφθαλμοὺς του, ὅτι θὰ φονεῖσῃ ἡ χερὸν του τινα ἐκ τῶν παρόντων· ἀλλ' οὔτε τὸ πρῶτον δυστυχῶς συνέβη, οὔτε τὸ δεύτερον εὐτυχῶς.

— Τὸ ἐν Καλάμαϊς ἐκιδόμενον «Καθηκόν» ἐν κυρίῳ ἀρθρῳ λέγει, ὅτι ὁ ἀείμνηστος Ζάππας διὰ τῆς διαθήκης του ἐνετείλατο, ὅπως δοθῆ χρυσοῦς στέφανος, δημοσία δὲ στεφθῆ κλπ. ὅστις ἤθελε προτείνει μέγα τι καλὸν διὰ τὴν Πατρίδα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μεγαλοφυῆς ἀρθρογράφος προτείνει τοιοῦτόν τι, ἤτοι τὴν ἐνωσιν δύο μικρῶν πολιτικῶν πρὸς κατασκευὴν ἐνός μεγάλου, ἄρα εἶνε ἀναμφιβόλως ἀξίος τοῦ Ζαππείου βραβείου. Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀρμόδιους νὰ σπεύσωσιν, ἵνα ἐκτελέσωσι τὴν ἐντολήν τοῦ μακαρίτου Ζάππα, στεφανοῦντες δημοσίᾳ τὸν μέγαν τοῦτον τοῦ ἑλληνισμοῦ εὐεργετὴν!

Χθὲς (23) ἀπὸ πρωίας μετημφισθέη καὶ ὁ ἐμετικὸς Καμπούρογ-βουὺς φορέσας λευκὸν δόμινον καὶ ἐρυθρὸν σκοῦφον· ἀλλ' ὄλοι τὸν ἐγνώρισαν ἀμέσως. (Ἐφημερίς).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Λονδίνου, κείμενον ἀντικρῶ τῆς Καπιτωκείας καὶ διευθυνόμενον παρὰ τοῦ κ. Κολόμβου, παρέχει μεγάλας περιποιήσεις εἰς τοὺς εἰς αὐτὸ προσερχομένους, διακρινόμενον ἐπὶ τε καθαριότητι καὶ οἰκονομίᾳ. Προτρέπομεν ὅθεν πάντα ἐπιθυμοῦντα νὰ διαμῆνῃ ἐπὶ Ξενοδοχείου νὰ προτιμῆσθαι αὐτὸ καὶ ἔσεται λίαν εὐχαριστήμενος.

Εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ ἀπέναντι τοῦ ὑαλοπωλείου τοῦ κ. Καλιοντζῆ Παντοπωλείον τοῦ κ. Π. Γεβρένεγα ἐκομίσθη ἐσχάτως χαβαῖρι μαῦρον τῆς Γέλβας ἀρίστης ποιότητος, πωλούμενον εἰς μετριᾶν τιμὴν.

Θουμαὶ κεκλεισμένη εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ καλογηρεῖω. — Τὸ πιστεύω, ἀπῆντησεν οὗτος, ὅτι κ α λ ο γ υ ρ ε υ ε τ ε.

Ἐπεθύμουν νὰ με κατασκευάσῃτε ἀπὸ τὸν καπνὸν τοῦ στήθους σας, εἶπε προχθὲς παλαιὰ τις χρυσάλλις πρὸς τὸν ἰπότην τῆς ἐφημερίδος «Ἐφημερίς» Κορομηλῆν, ὃν εἶδε ν' ἀναστεναίνει, ἐν τσιγάρον. — Εὐχαριστῶ, κυρία μου, τῆς ἀπεκρίθη ἀρκεῖ νὰ μοι δώσῃτε ἐν ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς καρδιά σας, διότι, ὡς γνωρίζετε, ὁ καπνὸς τοῦ στήθους δὲν δύναται νὰ τυλιχθῆ εἰς ἄλλο το γα ρ ὀ χ α ρ τ ο ν.

Πρὸ ἡμερῶν ὁ δικηγόρος Ν. Στεφανίδης ἐβεβαίωσεν τὸν διάσημον τῆς ὑψηλίου ἱατροῦ Ἀριστοκράτην Δόκτ, ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ τὸν διωρίσῃ ἱατροῦ τῆς Βουλῆς. — Δὲν εἶμαι κτηνιατρός, ἀπῆντησεν ὁ μέγας οὗτος Ἀσκληπιᾶδης, καὶ δὲν δέχομαι τὸν διορισμὸν αὐτόν. Ὁ βροντοφῶνος καὶ ἀθυρόστομος Στεφανίδης ἐδωβάθη ἐκ τῆς σοφῆς ταύτης ἀπαντήσεως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΙ Ο ΘΡΑΞ ΛΗΣΤΗΣ.

Ἄλεξ. Εἶσαι σὺ ὁ ἐκ Θράκης ληστής, περὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων τοῦ ὁποίου τοσαῦτα ἤκουσα;

Ληστ. Ναί, εἶμαι Θραξ καὶ στρατιώτης. Ἄλ. Στρατιώτης! εἶπε μάλλον δολοφόνος, κλέπτης, ἀρπαξ, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἢ μαστιγῆ τῆς ἀνθρωπότητος! Τιμῶ τὴν ἀνδρείαν σου, ἀλλὰ βδελύττωμαι καὶ πρέπει νὰ κολάστω τὰ ἐγκλήματα σου.

Ληστ. Τί ἀξιόμιεμπτον ἐπραξα καὶ παραπονεῖται;

Ἄλ. Δὲν περιεφρόνητες τὴν ἐξουσίαν μου; δὲν παρεβιάστε τὴν δημοσίαν εἰρήνην, καὶ δὲν ἐξήτας βλάβαν τὰ πρόσωπα καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν συνηθῶν σου;

Ληστ. Αἰχμάλωτός σου εἶμαι, Ἀλέξανδρε! ὄθεν πρέπει νὰ ἀκούω τοὺς ὄνειδισμούς σου, ἢ νὰ ὑπορέω τὰ κολακτῆριά σου· ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου εἶνε ἀκαταδάματος, καὶ ἂν ἀποκριθῶ εἰς τοὺς ὄνειδισμούς σου

πρέπει ἢ ἀποκριθῶ ὡς ἐλεύθερος.

Ἄλ. Ἄλλο ἐλευθέρως· δὲν θέλω νὰ ὠφελῶ ἀπὸ τὴν δύναμίν μου καὶ νὰ δεσμεύσω τὴν γλῶσσαν κανενός.

Ληστ. Λοιπὸν εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ δι' ἄλλης ἐρωτήσεως. Πῶς ἐξήσασ μέχρι τοῦδε;

Ἄλ. Ὡς ἤρωσ· τὴν φήμην ἐρώτησον, καὶ θέλει μάθει τὰ ἀνδραγαθήματά μου. Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν ὑπῆρξα ὁ ἀνδρείοτατος, μεταξὺ τῶν κυριαρχῶν ὁ εὐγενέστατος, μεταξὺ τῶν δορυκῆτόρων ὁ κραταιότατος.

Ληστ. Φαίνεται ὅτι δὲν ἤκουσας τὴν φήμην διαλαλοῦσαν ἐπίσης καὶ τὰς ἰδικὰς μου ἀνδραγαθίας. Ὑπῆρξε ποτὲ τολμηρότερος ἀρχηγὸς ἀνδρείοτερος συμμορίας; ὑπῆρξε ποτὲ... Ἄλλὰ δὲν καταδέχομαι νὰ καυχῶμαι· σὺ αὐτὸς γνωρίζεις ὅτι εὐκόλως δὲν καθυπετάχθη.

Ἄλεξ. Ἄλλ' ὅμως τί ἄλλο εἶσαι παρὰ ληστής χαμερπῆς καὶ ἀτιμος;

Ληστ. Καὶ ὁ δορυκῆτωρ τί τάχα εἶνε; Καὶ σὺ δὲν περιήλθες τὴν γῆν ὡς κακὸν δαι-

μόνιον, μαρμαῖνον τοὺς ὠραίους καρποὺς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς βιομηχανίας, ἀρπάξον, ληλατοῦν, φονεῖον ἀνόμιως, ἀδίκως, μόνον πρὸς εὐχάριστον τῆς ἀπλήστου φιλαργίας σου; Πᾶν ὅ,τι ἐγῶ ἐπραξα εἰς ἐν χωρίον μετὰ ἑκατὸν ὀπαδῶν, σὺ ἔκαμες εἰς ὀλόκληρον ἔθνη μετὰ πολλῶν χιλιᾶδων. Ἄν ἐγῶ ἀπεγύμνωσα ἐν ἄτομον, σὺ κατηφάνισας βασιλεὺς καὶ ἡγεμόνας· ἂν ἐγῶ ἔκαυσα ὀλίγας κώμας, σὺ κατερήμασας τὰς πλείονες εὐδαίμονας βασιλείας καὶ πόλεις τούτου κόσμου. Εἰς τί λοιπὸν συνίσταται ἡ μεταξὺ μας διαφορά, ἐκτὸς τοῦ ὅτι σὺ, βασιλεὺς γεννηθείς, ἠξιώθης νὰ γείνης ἀνώτερος ληστής ἐμοῦ τοῦ ἰδιώτου;

Ἄλ. Ἄλλ' ἂν ἦρπασα ὡς βασιλεὺς, ἔδωκα καὶ ὡς βασιλεὺς· ἂν κατέσρεψα κράτη, ἔθεμελίωσα μεγαλύτερα· περιέβαλψα τὰς τέχνας, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν φιλοσοφίαν.

Ληστ. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἀφειδῶς ἐδίδα εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅ,τι ἐλάμβανα ἀπὸ τοὺς πλουσίους· συνέστῃσα τάξιν καὶ πειθαρχίαν μεταξὺ τῶν ἀγριωτάτων, καὶ πάντοτε ὑπῆρξα

ΚΑΘΡΕΪΤΗΣ

ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ ΑΛΛΟΚΟΤΟΙ.

Ἡ « Βελτίωσις » ὁμοιάζει θυμιατήριον, ὅπερ κρατεῖ εἰς δίκαιος Οἰκονόμος καὶ εἰς πεπαίδευμένος ντετόρος.

Θυμιατίζου, θυμιατίζου,
Ὅσους πρότερον ὑβρίζου.

Ὁ « Λαός », μετὰ τὸ οὐραγοταγικὸν μούτσουνόν του, τὴν πρασίην μπερούκαν του, τὴν ἐρυθρὰν χλαίναν του, τὰ ἀσιατικὰ πασουμάκια του, καὶ τοὺς ὄνιους ὀγκανισμούς του, ὁμοιάζει βρυκόλακα δραπετεύσαντα ἐκ τοῦ ἄδου, ὅπως χρησιμεύσῃ νεκροθάπτῃ τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ ἔθνους.

Κι' ὀγκανίζει, κι' ὀγκανίζει,
Τὴν Πατρίδα μας ὑβρίζει,
Δίχως κἄν νὰ φοβηθῇ,
Πῶς ἔμπορεῖ νὰ κρεμασθῇ
Μ' ἄλλους δύο τρεῖς ὁμοῦ
Χάριν τοῦ δεσποτισμοῦ.

Ἡ « Ἑλλην. Ἐπιθεώρησις », ὁμοιάζει καρακάξαν ἐκφυγοῦσαν ἐκ τῶν τάξεων τῶν φιλελευθέρων καὶ εἰσελθοῦσαν εἰς τὸν κλωβὸν τῆς Καμαρίλλας, καὶ ἐνῶ πᾶσαν αὐγὴν τονίζει τὸν δουλικὸν ὕμνον τῆς, εἰς σοφὸς καθηγητῆς κρατεῖ τὸ ἴσον ἀπὸ τῆς κλίνης του κράζων;

Πέ το, καὶ σὺ κακομοίρα,
Πέ το, χάριν τῆς Δουλείας,
Ἡ Ἑλλάς πῶς πρέπει στεῖρα
Ἀπὸ τὰς ἐλευθερίας
Αἰωνίως γιὰ νὰ μείνῃ . .
Πέ το, καὶ διπλὸ ταῖνι
Θὰ σοῦ δώσουνε νὰ φᾶς,
Διὰ νὰ τοὺς τραγουδάς,
Νὰ χορεύῃς νὰ πηδάς,
Καὶ ποτὲ νὰ μὴ ψοφᾶς . . .

Ὁ « Πρωινὸς Κῆρυξ » ὁμοιάζει σεράγι ἀπηρχαιομένον, εἰς ὃ ποῦ καὶ ποῦ ἀναφαινοῦνται πνεύματα.

Πνεύματ' ἀπειρα κακὰ,
Κι' ὡς αὐτὸν ἀρπακτικά.

Τὸ « Μέλλον », μετὰ τὴν ὠραίαν του πόλκαν, τοὺς γλαυκοειδεῖς ὀφθαλμούς του, τὴν πυρρότριχον γενειάδα του, τὴν κόσμιον συμπεριφορὰν του, καὶ τὸ σταθερὸν βᾶδισμά του,

Σὰν λεβέντης περπατεῖ
Μὲ τὴν πένα εἰς τ' αὐτὶ,
Καὶ μᾶς γράφει . . τραλαλά,
Πόσα ἔρπει στρογγυλά . .

ἀπεικονίζει τὴν ἀστασίαν, τὴν ἰδιοτέλειαν, τὴν χαμέρπειαν καὶ τὴν ἀχαριστίαν.

Ἡ ἀποπλανημένη « Ἀλήθεια » ὁμοιάζει ἐνίοτε ὀκτάπουον τρώγοντα τοὺς ἰδίους πλοκάμους του· μία ὅμως λύτρα κηροῦ ὑπουργικοῦ, ἢ ὀλίγος λίβανος λαυριακός, τὴν κάμνει καὶ χάνει πρὸς ζιγμὴν τὴν ὀρεξίν τῆς.

Τὸ κερὶ καὶ τὸ λιβάνι,
Τὴν Ἀλήθεια ψεύτρα κάνει.

ΜΑΡΤΙΟΣ,

κρίος.

Ὁ ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦτο γεννηθεὶς ἀνὴρ θὰ ἔχῃ μορφὴν διαβόλου, ὡς ὁ Βολτέρρας, καὶ θὰ τὸν ἀποφεύγουν πάντες, ὡς ὁ Βούλτσος τοὺς συριγμούς. Θὰ πάθῃ τρία μεγάλα κακὰ· θὰ τὸν γδάρουν οἱ φίλοι του, ὡς τὸν Μανιτάκην, θὰ τὸν φήσουν αἰ ἐρωμέναι του, ὡς τὸν ἱππότην τῆς « Ἐφημερίδος » Κορομηλᾶν, καὶ θὰ τοῦ ἀργάσουν τὸ δέρμα οἱ ἐχθροὶ του, ὡς τοῦ ἄλλοτε Σκαπανέως Στρατηγοπούλου. Θὰ συλληφθῇ εἰς τινα νυκτερινὴν ἐκδρομὴν, ὡς συλλαμβάνεται συνήθως ὁ τσελεπηὶς Καμπούρογ-βουὺς ὡς ψευδολόγος, καὶ θὰ ὑποστῇ θάνατον ὀδυνηρὸν, ὡς αἱ 28 χιλ. δρ. τοῦ Δενδροκομείου καὶ Βοτανικοῦ κήπου ἐκ μέρους ἐνὸς Ἰπποποτάμου, ὁποῦ θὰ τὸν σουβλίσει, ὡς σουβλίζει ὁ μόνος χεῖρ Γρίβας τοὺς μὴ ὑπακούοντας τυφλῶς εἰς τὰς θελήσεις του στρατιωτικούς.

Ἡ δὲ γυνή, θὰ ἀγαπᾷ τοὺς πογωνοφόρους, ὡς ἄλλοτε ἠγάπα ὁ Νικουτόπουλος τὴν γανωματικὴν, καὶ ὡς σύζυγος, θὰ καταστήσῃ τοιοῦτον τὸν σύμβιόν τῆς, ὥστε νὰ μὴ ἤξεύρῃ τί εἰς τὴν κεφαλὴν του ἔχει, ὡς δὲν ἤξεύρει ὁ ἑλλ. λαὸς τί ὁ Τζουμπὲς τοῦ μαγειρεύει. Θὰ ἦνε τοιαύτη πρὸς τοὺς

φίλους τῆς, ὡς θὰ προσφέρῃ ἑαυτὴν θυσίαν ὑπὲρ αὐτῶν, ἀπαράλλαχτα ὡς ὁ Βαλαωρίτης τὴν Πατρίδα εἰς τὸν δεσποτισμὸν χάριν ἀτομικοῦ συμφέροντος. Τὸ τέλος τῆς ὁμῶς θὰ ἦνε σκληρὸν, ὡς τῶν μετόχων τοῦ Λαυρίου, διότι οἱ πρὶν φίλοι τῆς θὰ τῆς βάλουν τὸ μαχαῖρι εἰς τὸ λαιμὸν, ὡς ὁ μεσίας Δεληγεώργης τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' αὕτη θ' ἀποθάνῃ μᾶλλον ἀπὸ τὸν φόβον τῆς, ὡς οἱ ὀπαδοὶ τῆς Καμαρίλλας εἰς τὴν ἐξέγερσιν τοῦ κοιμωμένου ἑλληνικοῦ λέοντος.

ΣΠΟΥΔΑΙΑΙ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Πρὸ πολλῶν μηνῶν ἀπωλέσθη ἡ ὑπὸ ληψίς τοῦ ὑπουργ. Βουλγαρῆ παρακαλεῖται ὁ εὐρὼν αὐτὴν, νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ πάραυτα, καὶ θέλει λάβει, ἐκτὸς τῆς γενναίας ἀμοιβῆς, καὶ τὰς μεγάλας εὐλογίας τοῦ πατριάρχου Τζουμπέ.

— Ὁ βουλευτῆς Σύρου κ. Σεβαστόπουλος ὁμιλῶν ἡμέραν τινα ἐντὸς τοῦ ὑπ. τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ τοῦ καλατζῆ Νικουτοπούλου περὶ τοῦ ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς καταστραφέντος μεγάλου βιομηχανικοῦ καταστήματός του, ἀπώλεσε τὴν συνείδησίν του· θερμοπαρακαλεῖται, ὅστις τὴν ἤβρε, νὰ τὴν δώσῃ ἀμέσως τῷ ἰδίῳ, καὶ θὰ λάβῃ ἀμοιβὴν ἀνατάξιαν τοῦ εὐρήματος.

— Οἱ συντάκται τῆς « Βελτιώσεως » Νικουτόπουλος καὶ Βαλασσόπουλος, εὐρον εἰς τὰς ἀγυῖας ὀρθοῦς τινὰς ὕβρεων· εἰδοποιῶνται ὅθεν οἱ ἀπωλέσαντες αὐτὰς νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν γραφεῖόν των διὰ νὰ τοὺς τὰς δώσωσιν.

— Ὁ ἀγγελόμορφος νεανίας Μαργαρίτης, ὁ μαργαρίτης τῶν μελῶν τοῦ Βύρωνος, ὁ καὶ ποιητῆς τοῦ περιφήμου δράματος « Πετραλεῖφα », μεταβάς μετῃ μνημιεσμένος τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθ. Κυριακῆς εἰς τινα φιλικὴν οἰκίαν, ἔχασε τὸν νοῦν του· καθικετεύεται ἡ λουλούδω, ἣν αὐτὸς ὑποθέτει ὅτι τοῦ τὸν ἐπῆρεν ἀστεγειομένη, νὰ τοῦ τὸν ἀποδώσῃ τάχιστα, καὶ τῇ ὑπόσχεται οὗτος νὰ τῇ προσφέρει κλαίων ἀντ' αὐτοῦ τὴν εὐαίσθητον καρδίαν του.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ.

ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΕΙΟΝ Δρ. 13000

ἐξοδεύει ἐτησίως τὸ ὑπουργ. τῶν Ἐσωτερικῶν.

ΚΗΠΟΣ ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ 15000

ἐξοδεύει κατ' ἔτος τὸ ὑπουργ. τῆς Παιδείας καὶ τὸ Πανεπιστήμιον

Τὸ ὄλον 28,000 δρ. ἐξοδεύονται ἐτησίως, φίλε ἀναγνώστα, εἰς αὐτὸ τὸ τουρκικὸν νεκροταφεῖον.

ΦΙΛΗ ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΝ.

Ὅπου ρίψῃς τὸ βλέμμα σου περὶ εἰς λειμῶνας, εἰς ἄνθη, εἰς κάλλη, παντοῦ πάντοτε βλέπεις νὰ πάλλῃ ἢ τοῦ χρόνου ὀλέτειρα πτέρυξ.

Ὑπὸ γῆν, ὑπὲρ γῆν δὲν ἰσχύει τόσος σμάραγδος οὔτε χρυσίον, ὅσον μόνον ἐν αἴσθημα θεῖον, τοῦ τὸ στῆθος τῶν φίλων ἐγκλείει.

Ῥόδου ἕαρος ἀνθηροτέρα ἢ ἀγνὴ διαλάμπει φιλία· εἰς τοὺς φίλους ψυχὴ εἶναι μία καὶ συζοῦν ὑπὸ ἓνα ἀστέρα.

Ἄλλοιοὶ καὶ τὸ πᾶν μεταβάλλει καὶ πᾶν πλάσμα ὁ χρόνος μαραίνει, ἢ φιλία πλὴν μόνῃ ἐμμένει, ζῆ καὶ πέραν τοῦ τάφου καὶ θάλλει.

Νεαρὰ ἢ ψυχὴ μου ἠσθάνθη τὸν παλμὸν τῆς φιλίας ἐγγύς σου, καὶ θνητῆ, ἐντρυφῶ παραδείσου, πανευδαίμων, γλυκύπνοα ἄνθη.

Ἰερά, τρισολβία φιλία ἢ φιλία ἡμῶν, ᾧ φιλιότη· ἐντὸς ταύτης ὑπάρχ' ὑπερτάτη, μυστικὴ ἀληθὴς εὐτυχία.

Ἄχ! μετὰ σὲ ἀενάως ἄς μένω, τὸν αὐτὸν ν' ἀναπνέω ἀέρα . . .
Μὲ θερμούς σναγμούς τὸν αἰθέρα, ὅταν ἦμαι μακρὰν σου θερμαίνω.

Ἄν τοῦ τάφου ἀνοίξῃ τὴν πύλην ὁ — πρόωρος ἐλθὼν — θάνατός μου, ἐνθυμοῦ πῶς ποτὲ μ' εἶχες φίλην καὶ πρὸς μνήμην ἐν δάκρυον δός μου.

Ἄλλοιοὶ καὶ τὸ πᾶν μεταβάλλει καὶ πᾶν πλάσμα ὁ χρόνος μαραίνει· ἢ φιλία πλὴν μόνῃ ἐμμένει, ζῆ καὶ πέραν τοῦ τάφου καὶ θάλλει.